

Ottakaa mallia lapsista!

Matt. 18:1-6: Kohta sen jälkeen opetuslapset tulivat Jeesuksen luo ja kysyivät: "Kuka on suurin taivasten valtakunnassa?" Silloin Jeesus kutsui luokseen lapsen, asetti hänet heidän keskelleen ja sanoi: "Totisesti: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, te ette pääse taivasten valtakuntaan. Se, joka nöyrtyy tämän lapsen kaltaiseksi, on suurin taivasten valtakunnassa. Ja joka minun nimessäni ottaa luokseen yhdenkin tällaisen lapsen, se ottaa luokseen minut. Mutta jos joku johdattaa lankeemukseen yhdenkin näistä vähäisistä, jotka uskovat minuun, hänelle olisi parempi, että hänen kaulaansa pantaisiin myllynkivi ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen."

Mikkelinpäivän evankeliumiteksti on aina äärimmäisen puhutteleva. Jeesus nostaa lapset esimerkeiksi siitä, millaisia ihmisiä taivasten valtakuntaan pääsee. Minulla on kaksi pikkuisisarusta: kohta 18-vuotias ja 8-vuotias. On ollut huikeaa päästä seuraamaan heidän kummankin kasvuaan. He ovat keskenään hyvin erilaisia: yksi on hiljainen, pohdiskeleva, luova ja älykäs, toinen on puhelias, menevä ja mielikuvituksellinen. Kaksi niin erilaista, kaksi niin rakasta. Kummankin suusta on kuultu hienoja ja tarkkoja kysymyksiä elämästä, nähty kuinka toisia ihmisiä otetaan hellästi huomioon ja miten aidosti ollaan minä. Miten on joskus vaikeaa odottaa jotain jännittävää tapahtumaa, miten näytetään, kun toista ihmistä rakastaa ja kuinka tärkeä joku on lapselle. Siitä viestivät erilaiset piirustukset, halaukset, itse tehdyt lahjat ja liian varhaiset aamuherätykset.

Miksi Jeesus sanoo, että taivasten valtakunta on nimenomaan lasten kaltaisille? Luulenpa, että syy on yksinkertainen: Meidän tulisi osoittaa toisiamme kohtaan rakkautta ja hyväksyntää yhtä aidosti ja vuolaasti, kuin lapset. Meidän tulisi pyytää niitä hiljaisempiakin ja vähemmän tuttuja työkavereita kahville, kuten lapset pyytävät toisiaan leikkimään. Ehkä meidänkin olisi joskus hyvä osoittaa välittämistä konkreettisilla teoilla, niin kuin lasten piirustukset tai taideteokset. Lapsen usko on jotain hyvin syvää ja vahvaa. Ajattelen, että Jeesus haluaa tällä puheellaan rohkaista meitäkin uskomaan yhtä lujasti. Muistan itse lapsena uskoneeni Jeesukseen kyselemättä ja epäilemättä, turvauduin häneen aina kun oli haastavaa ja luotin. Aikuisena olen huomannut, että oma tahto ja yksin pärjäämisen tarve ajavat ohi luottamuksen ja turvautumisen.

Jos et ole koskaan seurannut läheltä, millaisia lapset ovat, suosittelen lämpimästi ottamaan selvää. Oli sitten kyse sukulaisten lapsista tai vapaaehtoistyöstä, kokeile! Parhaimpia hetkiä isosiskona ja tässä ammatissa ovat olleet halausten ja taideteoksien lisäksi ne hetket, kun lasten silmistä paistaa kirkas ilo ja riemu tai jopa ääneen lausuttu: Mä tykkään susta!

Kirjoittaja on Janna Renko, nuorisotyönohjaaja, Heinolan seurakunta